

▣ КРИЗА УВЕРЉИВОСТИ АКТУАЛНОГ РЕЖИМА НЕЋЕ ОПАДАТИ НЕГО САМО РАСТИ И ТО РАПИДНО. ЈЕР, ЧЕГА БИ ТРЕБАЛО ДА СЕ БОЈЕ СВЕ ТЕ ДЕВОЈКЕ И МОМЦИ? ДА НЕЋЕ МОЖДА ОСТАТИ БЕЗ СТАНА У БЕОГРАДУ НА ВОДИ ИЛИ ПОСЛА У ПОГОНУ МЕРЦЕДЕСА

Ускршњи празници и те како су на београдским улицама умањили број учесника протеста „Против диктатуре“. Колико ли ће их бити првог радног дана, у уторак? Да ли ће се студенти и сви остали окупити, на примјер, испред Скупштине у сриједу на првом засједњу последије суспензије? Или ће ови протести, попут шибице која је на кратко освјетлила тмину, утрнути сами од себе?

На ово посљедње типује премијер, изабрани предсједник и све остало у Републици Србији, Александар Вучић. Зато онолико и блиста када говори како од протеста има само политичку корист и да га испуњава поносом да сватко у земљи може на миран начин изражавати своје незадовољство. У том изигравању рођеног демократе саслужују му добро подмазане оклопно-десантне трупе састављене од режимских медија, квазианалитичара и осталих поносних корисника синекура свих врста. Да њих питају, од свих тих „издајника“, „заведене омладине“, „Сорошевих и плаћеника страних служби“ не би остала ни флека на асфалу, али ето, Вучић је исувише добар на своју штету, склон праштању, толерантан преко сваке мјере... Сви они се надају да ће колико од сутра моћи наставити по свом плану и програму као и до сада.

Варају се.

Ако су протести ишта показали, онда је то да у Србији постоји јавност. Систематски затрпавани комбинацијом празног хвалисања, застрашивања и бескрупулозног лагања као кључних елемента Вучићевог властодржачког и опсесивног оне ман схов-а, грађани су – првенствено млади – показали да им је доста свих тих сплачина. Ова окупљања и „шетње“, како год да се заврше, зато нису крај, већ почетак захтјевања одговора на сва она питања протјерана из институција, политичког и јавног животу. У том контексту, озбиљна криза увјерљивости с којом се суочава Вучићева власт неће опадати него само расти и то рапидно. Сасвим је могуће и да се нешто од тога у догледном времену нађе и

на екранима великих националних телевизија и дневних новина.

Друга – још важнија – карактеристика протеста јесте то што је њима направљен први успјешан корак против атмосфере страха. Заиста, чега да се боје све те дјевојке и момци? Да неће можда остати без стана у Београду на води или посла у погону Мерцедеса? Као да фотографија и разапинање у режимским таблоидима нису постали јавна потврда грађанске части и поштења? А што се тиче свих врста могућег протуправног малтретмана, најбољи одговор дале су двије студентице. Наиме, када им је за време једне „шетње“ извјесна средњовјечна жена рекала да пазе да их не сликају јер да због учешћа у протесту сутра можда неће моћи добити посао, оне су подигле косу да им се боље види лице и одвратиле како им у том случају ионако ништа и не треба од такве државе.

У сваком случају, нагледаће се још Србија Вучића, али и он ње. Више него што мисли.

(Време)

